

THRILLER

Verleden tijd

Melissa Skaye

ELLESSY
CRIME

Melissa Skaye

VERLEDEN TIJD



[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Proloog

Juli 1997

De jongen zat op zijn hurken en luisterde met een half oor naar Tim Helder, de spelbegeleider. Hij legde uit hoe een balspel ging en wilde dat het er vriendschappelijk aan toe zou gaan, fair play. Het spel kon de jongen geen moer schelen. Al na een dag zomerkamp in Drenthe had hij er genoeg van. Nog vier weken te gaan. Gadverdamme.

Er parkeerde een witte Opel Vectra op het terrein. Een man stapte uit.

‘O, jongelui, momentje,’ zei Tim. ‘Ik denk dat dit de laatkomers zijn. Ik ga even kijken.’

De jongen zag de portieren van de Opel opengaan. Twee meisjes en een man stapten uit en gaven Tim een hand.

Hij ging rechtop staan. De meisjes liepen in de richting van het veld waar hij stond, een hand boven hun ogen tegen de zon. Ze bleven staan en keken om zich heen. De jongens op het veld riepen, probeerden hun aandacht te trekken, deden stoer. Een verzameling vijftien- en zestienjarige hormonen.

Het tweetal liep langs het veld. Hij ving de blik van het zwartharige meisje. Zijn hoofdhuid tintelde, stemmen om hem heen verstomden. Hij haalde zwaar adem, kreeg bijna geen lucht.

‘Oké,’ zei Tim, die op een holletje terugkwam. ‘Iedereen er klaar voor?’

De jongen hoorde hem wel, maar kon zich niet bewegen. Dat meisje. Jezus. Ze ontweek zijn blik, maar ze had hem gezien.

Hij kreeg het voor elkaar het balspel mee te spelen, maar al die tijd raasde er een storm door zijn hoofd. Beelden van vroeger kwamen terug. Geschreeuw, ijzingwekkend gegil, gevolgd door een misselijkmakende stilte. Bloed, heel veel bloed.

En nu was ze hier. Op kamp. Ze was het echt, hij vergiste zich

niet.

Hij moest weten waarom ze was teruggekeerd. In de vier slopende weken die volgden, wachtte hij op het juiste moment. Dat moment brak aan op de laatste dag. Hij had opgevangen dat ze 's nachts in het meertje van het bos wilde zwemmen. Altijd roekeloos. De woorden 'kan mij 't schelen' hadden altijd al op haar voorhoofd gestaan.

De boerderij, waarin iedereen sliep, grensde aan een bos. De jongens waar hij een slaapkamer mee deelde, sliepen al lang, terwijl hij naar het plafond had liggen staren. Naar buiten sluipen was een koud kunstje geweest: hij was uit het raam geklommen. Zittend op zijn hurken hoorde hij fluisterende stemmen. Hij ging even verzitten omdat hij kramp in zijn kuiten kreeg. Hij zat al bijna twee uur achter een boom te wachten.

De stemmen kwamen dichterbij, waardoor hij het gesprek kon verstaan.

'Tina, jij vindt echt alles eng. Kom gewoon mee.'

'Ik ben niet bang, maar ik houd gewoon niet van zwemmen in het donker. Straks word je betrapt en krijg je gezeik.'

'Als iets niet mag, doe ik het juist. Dat weet je toch? Zorg jij ervoor dat het raam op een kiertje blijft?'

De jongen zat doodstil. Hij wist dat ze net als hij een kamer op de benedenverdieping had. Slim, dat had ze zeker ook bewust gekozen. Karma, dacht hij.

'Wat als er iets fout gaat?' vroeg Tina.

'Wat kan er fout gaan? Dat meertje is hier tien stappen vandaan.'

Ze liep langs hem. Als hij het goed zag, droeg ze een donkerblauwe bikini en had ze een handdoek over haar schouder geslagen.

De jongen wachtte tien minuten en stond toen op. Angstaas Tina was allang vertrokken, maar dat was ook de bedoeling geweest.

Hij kende dit bos, had er een aantal keer alleen gelopen. Zoekend

naar antwoorden die hij nooit zou krijgen. Hij wist in welk meertje ze zwom. Daar stonden minder bomen zodat de maan hem enig zicht zou geven. Voor een tijdje bekeek hij haar. Ze leek zo ontspannen zoals ze door het meertje waadde. Ze draaide een rondje, hield haar handen plat op het water. Hij stapte uit zijn badslippers. Ze had hem in eerste instantie niet in de gaten, tot hij zelf in het water ging staan.

‘Jezus, ik schrik me rot!’ zei ze.

Het meer was ondiep, staand kwam het water bij hem tot zijn billen. ‘Kwaad geweten?’

‘Ik zie je nooit samen met andere jongens. Waarom ga je naar zomerkamp als je liever alleen wilt zijn?’

‘Alsof jij dat niet weet,’ zei hij.

‘Hoe zou ik dat moeten weten? Ik ben hier voor het eerst.’

‘Leugenaar. Je weet waarom ik hier ben.’

‘Wat mankeer jij?’ vroeg ze.

‘Waarom doe je nu net alsof je niet weet waar ik het over heb?’ Hitte raasde door zijn hoofd, hoofdpijn zette op. Grommend waadde hij naar haar toe. Ze leek geschokt, speelde haar spel goed, vond hij.

Haastig liep ze het meertje uit, struikelde maar wist zich op de been te houden. Ze zei iets onverstaanbaars toen ze haar handdoek van de grond griste.

‘Door jou is mijn leven nog meer verziekt,’ zei hij. ‘Begrijp je dat?’

Ze draaide zich naar hem om. Klemde de handdoek tegen haar borst. ‘Waar héb je het over?’

‘Ik kon er niets aan doen,’ ging hij verder. ‘Het werd mij kwalijk genomen, maar het was je eigen schuld!’

Een krakend geluid deed hem opzij kijken.

‘Wat doen jullie daar?’ vroeg iemand. Een lach klonk op. ‘Jezus, was je aan het zwemmen met die loser?’

‘Ja loser, jij durft,’ zei een andere jongen. ‘Wat dacht je, ik pak het mooiste meisje van het kamp? Lazer op!’ Hij lachte, keek opzij

en vroeg aan haar: 'Hij heeft aan je gezeten, hè?'

'Lazerstraal,' zei weer een andere jongensstem. 'Daar zal je voor boeten!'

De jongen stond stokstijf. Draaide zijn hoofd naar het meisje, smeekte haar met zijn ogen de waarheid te vertellen. Hij had haar met geen vinger aangeraakt. Hij wilde alleen antwoorden. De waarheid. Waarom bleef ze niet dood?

Tina liep naar haar toe en sloeg een arm om haar heen. 'Wat heeft hij je aangedaan? Je kijkt doodsbang!'

'Ik zou haar nooit iets aandoen,' wist de jongen uit te brengen. 'Ik wilde haar vragen...'

'Vragen?' onderbrak iemand hem. 'Stiekem in het donker? Lazer op! Je zit haar al weken aan te gapen, mafkees.'

Zonder dat hij het in de gaten had, was iemand achter hem komen staan. Zijn aandacht was gefocust op iemand die zich achter een boom verschool. Zijn hoofd leek uiteen te spatten toen er iets met een klap op zijn kruin terecht kwam. Hij zakte door zijn benen, zag even helemaal niets meer.

'Dat doen we met verkrachters,' werd er gezegd.

Hij werd in zijn maag getrapt, tegen zijn hoofd. Iemand zette een hak op zijn hand. Hij schreeuwde het uit.

'Smoel houden!' zei een stem vlakbij hem.

'Hé, stoppen,' hoorde hij haar zeggen. 'Hij is gestoord, maar dit is...'

'Je oogst wat je zaait,' zei iemand tegen haar. 'Straf hem voor wat hij heeft gedaan.'

'Hij heeft me niet verkracht.'

'Maar dat wilde hij wel. Als Tina ons niet was komen halen omdat ze het niet vertrouwde dat je alleen ging, had hij alle kansen gehad.'

'Waarom kijk je dan zo bang als hij onschuldig is?' vroeg Tina. Ze leek even te twijfelen, en zei: 'Door wat hij heeft gezegd.'

Met zijn handen voor zijn gezicht geslagen hoorde de jongen alles aan. 'Ze is dood,' zei hij moeizaam. Hij slikte bloed door,

merkte dat er tanden los zaten. ‘Ze is echt dood. Ik wil weten waarom ze...’

‘Hoor je dat? Nu wil hij je nog dood hebben ook!’

Een stok kwam hard in zijn zij terecht. Hij wilde opstaan en van zich af slaan. De stok belandde met een rotvaart in zijn gezicht. En nog een keer. Snel draaide hij zich op zijn buik, zijn ogen zoekend naar hulp van diegene die zich achter een boom had verscholen.

‘Trap hem,’ beval een stem. ‘Lazerstraal wilde je doodmaken!’

De jongen hief moeizaam zijn hoofd, zag haar aarzelend dichterbij komen. Bloed droop in zijn ogen, zijn zicht werd wazig. ‘Nee,’ zei hij. ‘Ik bedoelde...’ Een harde klap op zijn hoofd, gevolgd door een trap op precies dezelfde plek.

‘Goed zo,’ zei iemand. ‘Dat zal hem leren.’

Ze sloeg me, dacht de jongen. Na alles wat hem al was aangedaan. Wat had hij veel van haar gehouden. Hij was een pak slaag wel gewend, maar dat zij hem sloeg, deed vele malen meer pijn.

‘Dames, gaan jullie maar snel terug,’ zei een stem. ‘Wij zijn voorlopig nog niet klaar met hem.’

Handen omsloten zijn enkels. Hij werd dieper het bos ingesleurd. Het was pure wilskracht en het feit dat hij iemand van boom naar boom zag rennen waarin hij de kracht vond zich te weren. In een flits had hij het gezien, ook dat de persoon iets blinkends in zijn hand hield. Al zijn energie kropte zich op in zijn rechterbeen. Hij wist zich los te trappen en stond rechtop. Sterren dansten voor zijn ogen, hij kon even niets meer zien.

Een harde duw volgde zodat hij weer op de grond terecht kwam. Niet van plan hem nog een keer de kans te geven op te staan, werd er extra kracht gebruikt. De handen om zijn enkels voelden aan als een bankschroef. Hij klauwde met zijn vingers. Zijn resterende energie gebruikte hij om weerstand te bieden. Zijn wang werd opengereten door een uitstekende tak in de grond. Het laatst hoorbare was zijn eigen doodskreet. Daarna kreeg het duister hem te pakken.

Hoofdstuk 1

Maandag 2 juli 2012

Fenna

De enorme ligstoel kraakte vermoeid toen Fenna Kelderman zich erop liet vallen. Net alsof het ding alle ellende had opgeslagen van ieder mens dat haar ooit voor was geweest.

‘Ik wil dat je je volledig ontspant,’ zei de haast stroperige stem van Hans Zijlstra, de hypnotherapeut. Hij legde een zachte deken over haar heen.

Hans was eenendertig jaar en leek sprekend op de acteur Gerard Butler. Fenna voelde zich ellendig, maar zag wel dat hij een mooie man was. Hij telde van tien tot een terug. Ze kreeg meteen het wegzakgevoel dat haar altijd overviel als ze bijna in slaap raakte, maar ze had dan ook al nachten geen oog dichtgedaan.

‘Heb je het warm genoeg? Voel je je helemaal *chill*?’

‘Ja,’ antwoordde ze loom. Haar lichaam tintelde, maar dat was best een prettig gevoel.

‘Denk terug aan de tijd dat je voor het eerst naar de basisschool ging.’

Ze beseftte dat ze onder hypnose was, maar leek er toch helemaal bij te zijn. Al kwam Hans’ stem van ver. ‘Het is wel een beetje eng,’ bekende ze, zodra ze zichzelf als klein meisje achter haar gesloten oogleden zag.

‘Je bent volkomen veilig,’ zei Hans. ‘Het is alsof je naar een film kijkt. Niets meer en niets minder. Hoe voelde je je die dag?’

‘Zenuwachtig,’ zei ze. ‘Maar juf Yvon is heel aardig. Ze heeft meer geduld dan mijn moeder. Ze luistert naar mijn verhalen. Zelfs als ik ‘en toen’ en ‘eh’ zeg.’

Juf Yvon met haar lange blonde haar in een paardenstaart, een glimlach op haar gezicht.

Fenna kreeg ineens die emotie terug, een warme gloed in haar buik. Verwarrende angstgevoelens vraten haar nu al ruim twee weken op. De geruststellende glimlach van haar basisschoolleerkracht werkte, al was het onder hypnose, bijna genezend.

‘Je bent nu dertien jaar,’ klonk de stem van Hans uit de verte. ‘Je bent samen met een vriendin. Hoe voel je je?’

Béng! Weg was juf Yvon. ‘Eh... goed. Opgewonden,’ zei ze vervolgens. ‘Ik ben in mijn slaapkamer met Seline, mijn beste vriendin.’ Wauw, Seline. Een sprietje met lang zwart haar en de grootste groene ogen die ze ooit had gezien.

‘Waarom ben je opgewonden?’ wilde Hans weten.

Fenna voelde een verkramping in haar borst, maar begreep niet waar dat vandaan kwam. ‘We mogen als we veertien zijn naar zomerkamp.’

‘Ga eens een stukje verder, kun je dat? Je bent veertien jaar en met je beste vriendin op zomerkamp.’

‘Seline en ik delen een kamer met vier andere meisjes.’ Ze hoorde gegiechel en moest zich bedwingen het niet ook te gaan doen. ‘Ik mis Seline.’

‘Op zomerkamp?’

‘Na het zomerkamp verhuisde ze en ik heb haar nooit meer teruggezien.’

‘Was daar een speciale reden voor?’

Ze wilde huilen en dat verraste haar. ‘Weet ik niet,’ mompelde ze.

‘We gaan even terug naar een mooie dag op het kamp. Had je het er naar je zin?’

‘Ja. We spelen een spel. Ik vang een knaloranje bal.’ Even erna zag ze zichzelf griezelen een worm aan een haakje hangen. ‘Ik sta te vissen. Ik vang niets, niemand eigenlijk.’ Het beeld leek vooruit te spoelen. Fenna was weer helemaal terug op kamp. Ze zag zichzelf in een zwembad springen, lange rijen tafels, kinderen die samen aten, keten in de slaapkamer met Seline. Ze vertelde wat ze zag aan Hans.

‘Wilde je het jaar erop weer gaan?’

‘Ik... Ik weet het niet,’ antwoordde ze naar waarheid. ‘Het is vijftien jaar geleden.’ Het beeld verschoot weer. ‘Donkerbruine ogen staren me aan. Er wordt iets tegen me gezegd, een mond beweegt, maar ik versta het niet...’

‘Van wie zijn die ogen?’

Ze slikte. Krampachtig. Er volgde een steek door haar hoofd. Pijn. ‘Shit...’

‘Gaat het goed?’ vroeg Hans. ‘Of wil je even stoppen.’

‘Het gaat goed.’

‘Vertel nog eens iets meer over dat kamp. Jullie hebben vast niet elke dag hetzelfde gedaan.’

Ze voelde een irritatie opkomen. ‘Waarom zaag je zo door over dat kamp?’

‘Olifanten zijn grijs, maar grijs is niet altijd een olifant. Ik heb een onderbuikgevoel, Fenna. Meer niet.’

‘Oké...’ Haar oma had al gezegd dat hij apart was.

‘Heb je bijvoorbeeld nieuwe vrienden gemaakt? Of juist het tegenovergestelde?’

‘Meer valt er niet te vertellen, ik heb zwart beeld.’

‘Het kan te confronterend voor je zijn zodat je hersenen je beschermen. Het gemis van je vriendin bijvoorbeeld. Ga eens een jaartje verder. Je bent vijftien.’

‘Nee, dat ben ik niet.’

‘Vertel maar wat je leeftijd is.’

‘Het is het heden. Wat raar, ik sla jaren over.’

‘Dat geeft niets.’

‘Ik ben bij mijn oma. Ik slaap al twee weken slecht en oma zegt dat het me aan te zien is. Wallen onder mijn ogen, witjes. Ze wil weten wat er aan de hand is, maar dat weet ik zelf ook niet.’

‘Je oma is een fantastische vrouw. Zij heeft je mijn visitekaartje gegeven, toch?’

‘Ja. Oma zei: “Je bent al weken niet jezelf, maar je kunt niet vertellen waarom. Je lichaam en geest geven duidelijk aan dat er

iets ís. Als jij er op eigen houtje niet achter kan komen, moet je naar Hans.” O, dit is raar,’ vervolgde ze.

‘Wat is raar?’

‘Ik zie mezelf nu met mijn vriendin Gitta in een snackbar, maar dat was voordat ik naar mijn oma ging.’

‘Dat kan gebeuren, maak je geen zorgen,’ zei Hans. ‘Vertel maar wat je ziet.’

‘Ik bestel een broodje kroket, daar heb ik ineens trek in. Het is onwijs druk en het irriteert me, maar Gitta zegt dat we...’ Ze wist ineens niet meer wat Gitta had gezegd. Het was net alsof ze in een luchtdichte ruimte stond. ‘Ik ben in de snackbar, maar ik hoor geen geluiden meer, terwijl even ervoor Gitta iets tegen me zegt.’

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik pak geld en wacht tot het meisje achter de toonbank het van me aanneemt. Er hangen ingelijste foto’s en oorkondes aan de muur, maar ook een spiegel. Ik zie mezelf staan, bedenk me dat mijn blonde haar elk jaar donkerder wordt en ik vraag me af of ik daar blij mee ben... Ik zie mensen achter me staan. Een oudere man die frietsaus aan zijn neus heeft, twee jongens van een jaar of vijftien vol pukkels in hun gezicht. Ja, neem nog een vette hap... Een man, ik zie een...’ Razendsnel bonkte haar hart in haar borstkas. Haar keel begon pijn te doen. Ze slikte. ‘Bruin haar, vijftientig jaar of iets ouder. Hij kijkt naar buiten. Ik zie zijn profiel. Nu kijkt hij me via de spiegel aan. Ik kan mijn blik niet lostrekken!’

‘Niemand kan je kwaad doen.’

Hans kon het lekker vertellen. *Kaboem, kaboem*, ze voelde haar hartslag in haar oren.

‘Lijkt hij op iemand die je kent?’

Waarom kon ze het zich niet meer herinneren? Waarom blokkeerde haar geest de rest? Was er wel een rest? Ze moest langer naar hem kijken. Ze moest...

Het beeld van de snackbar verdween, maar die ogen zweefden nog door haar geest. Lieten een spoor van wriemelende

zenuwbeestjes achter. Toen volgde een genadeloze stroomstoot die haar de adem benam. Ze vloog rechtop, keek wazig om zich heen, kon Hans niet scherp zien.

‘Fenna, sluit je ogen dan tel ik opnieuw van tien tot een en dan ben je weer volkomen jezelf.’

Haar hart pompte in een vijfde versnelling. Ze kreeg het benauwd. De ruimte om haar heen werd klein, ze was ineens mijlenver van Hans verwijderd, zweefde er vandoor in een cocon van angst. Ze zat niet meer in haar eigen lijf. Ze wilde terug in haar lichaam, shit, hoe deed ze dat? Help...

‘Wat zag je voordat je een paniekaanval kreeg?’ vroeg Hans even later, nadat hij haar ademhalingsoefeningen had laten doen.

‘Een zilveren ringetje met een groene steen.’

Hans fronste zijn dikke rossige wenkbrauwen. ‘Het kan bijvoorbeeld de ring van je vriendin zijn, die je een hevige angstaanval bezorgde en...’

‘Nee,’ onderbrak ze hem. ‘Dat deed het grote slagersmes vol bloed dat ik daarna zag.’

Hoofdstuk 2

Dinsdag 24 juli 2012

Rechercheur Sanne Philips bekeek de stapel aangiftes op haar bureau die rechercheassistente Diana Groot zojuist had gebracht. Ze telde er tien, waarvan enkele aangiftes van dezelfde mensen waren. Bij de ochtendbriefing was hier al melding van gemaakt door hoofdinspecteur Ramon van Rhoden. Ze had na de briefing geen tijd gehad zich erin te verdiepen. Zij en haar collega Luca Borra hadden zich eerst naar een geval van huiselijk geweld moeten haasten, daarna waren ze doorgereden naar een jong stel in de stad waar was ingebroken. Het praten, vooral met de getuigen, had veel tijd in beslag genomen. Vervolgens was er nog een opstootje in de Kersenboogerd geweest, een wijk in de gemeente Hoorn.

‘Zo.’ Sanne keek opzij naar Luca. ‘Opvallend veel aangiftes van vernieling.’

‘Klopt,’ zei hij en rekte zich uit. ‘Ze lagen al een tijdje bij de VVC zei Ramon.’

Aangezien vernielingen geen eerste prioriteit hadden, bleven dit soort aangiftes meestal een tijd bij veel voorkomende criminaliteit liggen. Ramon had er een bepaald gevoel bij en wilde dat de rechercheurs het eens onder de loep namen. Hij had zelf te maken gehad met vandalisme en kon zich dus goed in de slachtoffers verplaatsen.

Sanne bekeek de aangiftes wat beter. ‘Lek gestoken autobanden, zijraam van een auto ingeslagen. Een nepbestelling van dertig pizza’s. Stel je voor dat er zoveel pizza’s bij je werden bezorgd en je van niks wist, ook lullig. Dan een aangifte van vernieling van een tuinhek en het met hondenstront besmeuren van een voordeur. Alles op dezelfde dag bij dezelfde man.’

‘Ik geloof dat iemand niet zo van hem gecharmeerd is,’ zei Luca.

‘Hier twee aangiftes van een vrouw. Ook lek gestoken

autobanden en een grote kras op de zijkant van haar auto. De Chinees stond voor haar deur met tien voordeelmenu's. Zou er soms een groep tieners bezig zijn?' Ze schoof met de aangiftes over haar bureau. 'Veel van hetzelfde. Lastig dit. Maar toch, aanpakken die handel. Die pubers vervelen zich rot, vernielen van alles en klooiën maar wat aan. Ik ben er helemaal voor om dat schorem papiertjes van straat te laten rapen. Plantsoenendienst laten draaien. In een lekker opvallend oranje pak zodat ze goed zichtbaar zijn voor hun maten.'

'Die pizza's en Chinees.' Luca liet zijn ogen over de aangiftes gaan. 'Die mensen hadden daar nooit eerder besteld. Ze waren als nieuwe klant aangemeld via een mobiele telefoon. Dat mobiele nummer was vermeld omdat je na een bestelling vaak wordt teruggebeld om juist dit soort ongein te voorkomen. En ja, er werd netjes opgenomen en de bestelling werd bevestigd. De beller had niet als een puber geklonken.'

'Geen getuigen van de vernielingen zie ik,' zei Sanne. 'We zouden de tenaamstelling van het mobiele nummer via infodesk kunnen opvragen en een printlijst van dit nummer om zo achter de gebruiker te komen.'

'Is vast een prepaid.' Luca stond op. 'We duiken er morgen verder in.'

Ze keek met een schuin oog naar de klok aan de wand. Kwart over zes. Ze vroeg niet wat zijn plannen die avond waren omdat ze dat wel kon raden. Zijn nieuwe liefde, ontmoet bij het NFI waar hij aanwezig was geweest in verband met een autopsie. Sanne was die keer niet meegegaan. Als ze dat wel had gedaan, dan was het vast heel anders gelopen. Maar dat is iets wat ze nooit zeker zou weten en ook niets meer aan kon veranderen. Ze zei: 'Doe Aisha de groeten.'

'Zal ik doen.' Luca begroette enkele collega's die de researchkamer binnen kwamen. Hij gaf Patrick Jongbloed een handjeklap, zwaaide naar Marc Witvoet en was verdwenen.

Sanne nam de dag met haar collega's door. Hun dienst was nu

pas begonnen. Met een knagend gevoel van onbehagen, al wist ze niet waarom, greep ze haar tas en verliet ze het politiebureau.

Sanne haalde boodschappen en sjouwde even later twee tassen haar appartement in. Ze glimlachte naar haar grote angorakonijn, Mister Malibu. Hij sprong door zijn hok. 'Even wachten vriendje, je mag er zo uit.'

Nadat ze alle boodschappen had opgeruimd, schonk ze eerst een wijntje voor zichzelf in. Ze wilde net het hok van Mister Malibu openen toen de deurbel ging. Ze liep naar de gang, terwijl ze bedacht wie het zou kunnen zijn. Ze verwachtte niemand. Zodra ze de voordeur opende, kon ze niet verbaasder zijn. 'Wat kom jij hier doen? Hoe weet je waar ik woon?'

'Van Franka, neem het haar niet kwalijk,' zei Will de Jager.

Een tinteling verspreidde zich over haar ruggengraat. En bedankt Franka, dacht ze. Fijne vriendin! 'Ik geloof dat ik de laatste keer dat ik je zag niet helemaal duidelijk ben geweest. We waren in de stad. Je kwam mij en mijn collega tegen. Ik herinner me dat ik iets gezegd heb in de trant van: "Blijf uit mijn buurt, Will de Jager, anders laat ik je oppakken wegens stalken." Weet je het weer?'

'Ik heb eens gehoord dat ik een plaat voor mijn kop heb, maar ik heb daar alleen last van als mijn gevoel zegt dat ik iets moet doen.'

'En dat is mij lastigvallen?'

Will hief zijn handen in totale overgave. 'Ik wil eerlijk tegen je zijn. Van Roy heb ik over je gehoord voordat ik van Amsterdam naar Hoorn verhuisde.'

Sanne dacht niet vaak aan rechercheur Moordzaken Roy Morsen, maar zonder Roy had zij niet bij de politie gezeten. Hij was de man van haar oud-collega Beryl. Ze waren naar Amsterdam verhuisd en beiden overgeplaatst.

Zonder het te willen was Sanne geïntrigeerd. Wat had Roy over haar gezegd? Ze hield haar gezicht in de plooi toen ze zei: 'Niet netjes van Roy om het over mij te hebben.'

'Alleen maar goede dingen, Sanne. En toch, er gebeurde iets met

me toen hij het over je had. Nadat ik je had ontmoet, werd dat gevoel alleen maar sterker.'

'Luister Will, ik heb hier geen trek in. Ik geloof niet in die paranormale shit, ik geloof alleen wat ik daadwerkelijk kan zien. Zou je me nu alsjeblieft met rust willen laten?'

Zijn blauwe ogen stonden schuldig, maar ook zorgelijk. Will haalde een hand door zijn blonde haar. 'Ik heb het beloofd, Sanne.'

'Wat heb je aan wie beloofd?'

'Dat jongetje dat bij je is, hij wil...'

Sanne klapte de voordeur dicht. Hijgend liet ze zich er met haar rug tegenaan vallen.

'Sanne, doe alsjeblieft open. Ik moet je helpen, ik wil je geen verdriet doen.'

'Ga weg!' schreeuwde ze. 'Ga weg, weg, weg!' Ze liet zich onderuit zakken. Tranen kwamen, maar ze veegde ze nijdig weg. Wazig keek ze via de hal de huiskamer in waar Mister Malibu aan de spijlen van zijn hok knaagde. Hij wilde eruit. Haar maatje wilde vrij zijn. Sanne begreep dat gevoel. Ook zij wilde vrij zijn. Vrij van verdriet, vrij van het verleden. Ze dacht een lange tijd dat dit haar was gelukt, maar nu Will in haar leven was gekomen met zijn opmerkelijke gedrag, wist ze dat het onmogelijk zou zijn. Het verleden liet zich niet uitwissen. Zoveel was haar nu wel duidelijk. Nooit.

Waarom had ze de man vorig jaar ontmoet? Ze was gewoon gezellig uit eten geweest met Franka die verrukt was geweest toen Will ook in de stad bleek te zijn. Hij ging iets mee drinken, iets dat Franka wel, maar Sanne helemaal niet wilde. Franka met haar bullshit. Die had een heilig geloof in die man. Of Sanne niet eens naar hem toe zou willen gaan om over dode mensen te praten. Want dat was haar moeder. Dood. Volgens Franka zou Sanne er via Will achter kunnen komen wat er met haar moeder was gebeurd. Dat hoefde niet. Haar moeder had Sanne in de steek gelaten. Ze was pas tien jaar geweest, welke moeder deed dat nou? Sanne had jarenlang naar haar moeder gezocht, maar had haar nooit kunnen vinden. Ze

was overleden en lag ergens in een anoniem graf. Punt. En er dan met zo'n vent als Will de Jager over praten? Wierooklucht, zwevend gezeik. Meer was het niet. Voor een moment hoorde ze het Will weer zeggen. *Er is een blond jongetje bij je. Met zacht krullend haar. Wees er niet bang voor, Sanne. Het jongetje is niet alleen, zijn papa is bij hem. Misschien vind je het fijn om dat te weten.*

Lang bleef ze tegen de deur geleund zitten. Will klopte, praatte tegen haar, maar ze negeerde hem. Ze concentreerde zich op het knagende geluid van Mister Malibu. Pas toen ze zijn stem niet meer hoorde, stond ze op. Ze liet haar konijn vrij en liep door naar het raam. Ze gluurde langs het gordijn. Hij was echt weg. Ze pakte haar mobiel en stuurde een whatsapp naar Franka Catini. Maar één woord: TRUT.

Uitgeput liet ze zich op de bank vallen, sloot haar ogen en viel vervolgens in een rusteloze slaap.

Hoofdstuk 3

Woensdag 25 juli 2012

Fenna

Fenna opende haar voordeur. Met het gevoel alsof ze een onzichtbare duw kreeg, stond ze in de hal en sloot vliegensvlug de deur. Thuis, veilig. Ze bekeek haar post, legde rekeningen apart en dacht aan de magnetronmaaltijd in haar koelkast. Ze had een rottag gehad op haar werk en het idee om te gaan solliciteren, omscholen voor haar part, werd met de dag aantrekkelijker. De hele dag telefoneren en leugens vertellen om mensen te laten overstappen naar de ‘goedkoopste energieleverancier’ ging haar steeds meer parten spelen.

Ze was altijd dol op bloemen geweest. Misschien kon ze wel een baantje vinden bij een bloemisterij. Haar oma had haar veel geleerd over bloemen en planten. De Latijnse namen sloeg ze zonder moeite op toen ze samen met haar in de tuin bezig was geweest. Gedachten aan vroeger bezorgden haar ineens heimwee. De lucht was vol belofte voor de toekomst geweest, de zon had op haar hoofd gebrand, haar handen zwart van de aarde. Zelfgebakken citroencake en ijsthee. Er was destijds niet veel nodig om je gelukkig te voelen. De magnetronmaaltijd smaakte nergens naar en ze gooide het bijna in zijn geheel weg. Fenna liep doelloos door haar huiskamer, ging op de bank zitten en vervolgens weer staan. Ze haalde haar vingers door haar haren en uitte een rauwe kreet van frustratie.

Vanaf het moment dat ze bij hypnotherapeut Hans Zijlstra was geweest, was ze van slag. Een vervolgspraak, zoals afgesproken, had ze afgezegd. De beelden uit het verleden zien, waarvan ze het meeste was vergeten, hadden ervoor gezorgd dat ze doodsbang was geworden. Het was niet leuk, het was afschuwelijk. Helemaal omdat ze zich bepaalde dingen was gaan herinneren.

Oma had er alles over willen weten, maar Fenna had het niet aangekund eerlijk te zijn. Ze had met haar altijd overal over kunnen praten, maar deze keer lukte het niet. Oma had het begrepen en er niet over doorgevraagd. In plaats daarvan waren ze samen de stad in geweest en had Fenna nieuwe kleren gekocht.

Ze kon het niet uitstaan dat ze zo'n paniekaanval had gehad. Ook kon ze niet begrijpen waar haar angst vandaan was gekomen. Maar nu had het zich in haar genesteld en ging niet meer weg. Er was iets met die man die ze vanuit de spiegel van de snackbar had gezien, maar wat? Ze hoefde geen genie te zijn om te beseffen dat haar slaapproblemen daarna waren begonnen. Ze probeerde het van zich af te zetten, maar dat was moeilijk.

Het was bijna een maand geleden dat ze bij Hans Zijlstra was geweest. Ineens had ze te maken gekregen met ongein. Haar fietsband was lek geprikt, een of andere idioot had met een mes in haar voordeur gekrast, maar het rottigste was haar post. Ze kreeg ineens aanmaningen omdat ze een en ander niet had betaald. Maar ze had die facturen nooit ontvangen. Zelfs de deurwaarder had voor haar neus gestaan, zodat ze zich realiseerde dat er al langer met haar post werd geknoeid. De man had haar aangeraden gebruik van automatische incasso te maken om dit soort problemen te voorkomen. Er was een reünie van haar basisschool waarvoor een uitnodiging was gestuurd, maar die ontving ze pas toen de reünie al lang was geweest.

Haar gedachten werden onderbroken toen haar mobiel ging. Ze nam op.

‘Hé Fenna, hoe gaat het?’ zei een zware mannenstem.

Het was Erdy de Zeeuw, waar ze vijf maanden een relatie mee had gehad. Zij had de relatie verbroken omdat het van haar kant geen verliefdheid, maar vriendschap was.

‘Fijn dat je belt,’ zei ze en dit meende ze. Erdy kon soms vergeten dat ze geen stel meer waren, dan wilde hij weten waar en met wie ze was geweest, maar nu was ze echt blij met de afleiding.

‘Kijk, dat hoor ik graag! Zin om weer eens af te spreken?’

Dat ging haar voor nu weer even te ver. Ze wilde graag met hem kletsen, maar daar mocht het bij blijven.

‘Ik heb het ontzettend druk,’ loog ze. ‘Maar waar bel je voor?’

‘Niet om een blauwtje te lopen. Kan ik je echt niet overhalen? Dineren of lunchen in de stad, een mens moet toch eten.’

Fenna haalde met gesloten ogen diep adem. Hoe kreeg hij het toch telkens weer voor elkaar dat zij zich schuldig voelde door hem af te wijzen? Ze zou nooit vergeten hoe hij water had zien branden toen ze hem vertelde als vrienden verder te willen gaan.

‘Ik heb iemand ontmoet,’ zei ze en hield haar adem in toen hij dat ook leek te doen.

‘O,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maakt dat iets uit? Dan kunnen we toch alsnog afspreken, of moet je om toestemming vragen?’

Ze ging hem niet wijzer maken en ging ook niet in op zijn sarcasme. Over de pot verwijdt de ketel gesproken... ‘Het is nog pril, Erdy.’

‘Wie is het dan? Ken ik hem? Het is toch niet die buurgozer?’

‘Als je Geert bedoelt, nee, die is het niet. En die ‘buurgozer’ is ruim vijftien jaar ouder. Ik heb hem al een tijd niet gezien omdat hij niet in Hoorn woont. Hij logeert zo nu en dan bij zijn zus, mijn buurvrouw.’ Ze kon wel op haar tong bijten! Waarom ging ze hem tekst en uitleg geven?

Ze wist een eind aan het gesprek te maken door te verkondigen dat ze een afspraak had en ze al aan de late kant was. Ze was in één klap doodmoe geworden.

Net toen ze besloot een film te gaan kijken, ving ze een bonkend geluid op. Ze verstrakte.

Krampachtig slikkend bekeek ze haar huiskamer en bedacht dat het geluid bij de burens vandaan was gekomen. Een benauwde hitte raasde door haar lichaam. ‘Jezus, Fenna, doe normaal,’ sprak ze zichzelf moed in.

Tot het gebonk opnieuw klonk. Ze hief haar hoofd. Er was iemand boven. Wat nu? Ze dacht eraan haar vader te bellen, maar hij en ma waren op vakantie in Tunesië. Oma, nee, daar had ze

weinig aan. Ze zou het lieve mens alleen maar overstuur maken. Ze pakte haar mobiel, keek in het menu, maar zo'n beetje iedereen was op vakantie! Alleen zij zat in verdomd Nederland. Buddy, ze kon Buddy bellen, maar ze kende hem nog maar sinds kort. Het was echt nog zo pril, daar had ze niet over gelogen. Wat wist ze van hem? Een ontmoeting in het café, wel hadden ze mobiele nummers uitgewisseld. Hij had haar nog steeds niet gebeld en zij hem niet. Hem nu bellen omdat ze bang was? Ze zou voor gek staan. Er was maar een optie: ze belde Erdy. Ze voelde haar ademhaling versnellen. Hij nam niet op. Verdomme, ze had hem net nog aan de lijn gehad! Snel typte ze via WhatsApp een bericht: help me!

Opnieuw een luide bonk boven haar.

‘Verdomme,’ zei ze en ze smiet haar mobiel op de bank. ‘Nu heb ik er genoeg van!’

Ze liep met twee treeën tegelijk naar boven, wetende dat ze zichzelf gek aan het maken was. Er was niemand in huis, het zou niet kunnen. Hoe moest er iemand binnen komen? Ze moest echt stoppen met zichzelf bang maken. Het was nergens voor nodig. Hans had kwalijke zaken in haar hoofd gestopt.

‘Zo!’ zei ze luid en opende haar slaapkamer. Niemand, op de stofzuiger na die nog steeds terug de meterkast in moest. Nu niet. Geen zin in. Vervolgens opende ze de badkamerdeur. Niets bijzonders te zien, behalve tandpastavlekken in de wasbak. Ze was wat laks de laatste tijd. Ze voelde zich al iets kalmer worden. De logeerkamer bevatte ook geen verrassingen. De zolder zou niet anders zijn. Dat bleek, nadat ze de trap had beklommen en in de rondte keek. De wasmachine, droger, strijkplank. De deuren van de grote kledingkast stonden open, ze sloot ze en keek in het rond. Het zolderraam stond open, ze klapte hem dicht. Daarna liep Fenna naar beneden en sprak zichzelf streng toe.

‘Afgelopen met dat gezeur. Er is niemand, er is niets aan de hand.’ Haar blik viel op haar mobiel en ze schaamde zich dood. Snel stuurde ze Erdy nog een bericht: laat maar! Ze aaide haar rode kater Pim die op de bank was gaan liggen. Hij begon direct te

spinnen en rolde zich op zijn rug. In tegenstelling tot andere katten die ze gehad had, vond Pim het heerlijk als je over zijn buik aaide. Fenna werd er rustig van. Ze kwam weer helemaal tot zichzelf.

‘En nu ga ik wat te eten maken, want ik heb trek,’ zei ze tegen haar kat. Haar blik viel op een dvd op het dressoir. Het eerste seizoen van Dexter. Ongeveer iedereen had de serie gezien, alleen zij nog niet. Was het slim om Dexter, sinds haar zenuwen zo open en bloot lagen, juist nu in de dvd-speler te stoppen? Ze kuste Pim op zijn kop. Ja, ze zou de serie vanavond lekker gaan kijken.

Pim rekte zich uit en volgde haar naar de keuken. Ze schepte wat voer in zijn bakje. Op het moment dat ze de koelkast opende, klonk er opnieuw een bonk. Ze had alles bekeken, er was niemand. Het zouden die tieners van hiernaast zijn. Die maakten vaak herrie.

Toch vertelde iets haar zich uit de voeten te maken toen ze iemand op de bovenverdieping hoorde lopen.

Ineengedoken in de meterkast hoorde Fenna de voetstappen. Deze kast was gek genoeg de meest ruime in het hele huis. Ze kreeg misselijkmakende buikkrampen toen ze besepte dat er werkelijk iemand in haar huis was. Hoe kon dat? Ze had boven alles bekeken! Waarom was ze eigenlijk niet naar buiten gevlucht? Stom! Nu was die optie te laat, ze durfde haar schuilplaats niet meer te verlaten. Ze dacht aan haar mobieltje. Dat lag op de bank. Zo dichtbij, maar tegelijkertijd heel ver weg. Ook geen optie.

Wat moest ze nu doen? De stofzuigerslang door zijn strot rammen? Er gloorde hoop aan de oppervlakte van haar gedachten. De stofzuiger had een ijzeren stang. Ze graaide zachtjes om zich heen, zag voor haar geestesoog hoe ze net zolang zou slaan tot hij niet meer zou opstaan. Haar lichaam tintelde, ze bleef om zich heen tasten naar de koele stang maar kon hem niet vinden. Toen kwam ze tot het besef dat het ellendige ding nog in haar slaapkamer stond. Luiheid werd weer eens zwaar bestraft.

Haar ademhaling stokte en ze greep het eerste beste dat ze naast zich voelde. Een halfvolle zak kattengrit. Het was beter dan niets.

Ze dacht ineens aan haar verdwenen post. Een postbezorger? Ze kende niemand die dat werk deed. Haar lekke fietsband, de kras in de voordeur. Dit alles kon natuurlijk een poging zijn om haar doodsbang te maken. Als dat zijn drijfveer is, is hem dat prima gelukt, dacht ze en hield de zak als een reddingsboei stevig tegen zich aangeklemd.

Ik moet mijn mobiel pakken, sprak ze zichzelf moed in, maar als ik dat doe kan ik ook naar buiten vluchten. Ze telde de meters die ze had af te leggen in haar hoofd. Dat moest te doen zijn.

Ze luisterde of de kust veilig was. Haar ene hand liet de zak niet los, maar de andere voelde aan de deur, wilde die zo graag openen.

Het geluid van een krakende deur ergens in huis klonk op.

Een beklemmende stilte volgde.

Angst legde haar hersens lam en ze schoof naar achteren, weg van de deur. Ze hield haar adem in, haar handen begonnen te tintelen en ze ademde verder door haar neus. Een stekende hoofdpijn kwam ongenadig opzetten. In het donker hoorde ze haar ademhaling versnellen. Haar hart sloeg op hol, een laagje koud zweet bedekte haar gezicht en ze wist dat ze een aanval van hyperventilatie kreeg. Haar lichaam begon onbeheerst te trillen en ze kon haar tanden horen klapperen. Tot haar grote ellende hoorde ze haar mobiel. Dat was natuurlijk Erdy die wilde weten waarom ze zo'n stom bericht had gestuurd.

Een kreet was niet te onderdrukken toen iemand ineens hard de trap af denderde. Fenna ademde in en uit door haar neus. Hopende dat hij weg was en dat ze het zich allemaal had verbeeld.

Een luide klap volgde. Dat was de voordeur! Toch verliet ze haar schuilplaats niet, het kon een valstrik zijn. Ze wachtte en telde in haar hoofd de minuten weg. Toen er al zeker tien minuten voorbij waren, begon ze te geloven dat dit alles alleen maar was om haar angst aan te jagen. Wie? Waarom? Was het wel echt? Toch bleef ze zitten, met verkrampde spieren en buiten zichzelf van angst.

Fenna deed die nacht geen oog dicht en had Pim mee naar de

slaapkamer genomen. Hij lag heerlijk aan het voeteneind te spinnen. Voor ze naar bed ging, had ze Erdy weer een bericht gestuurd dat er echt niets aan de hand was. Net op tijd, want hij stond op het punt naar haar toe te komen, had ze in zijn bericht gelezen. Ze had alle deuren nagekeken en goed op slot gedaan. Boven was niets veranderd, er was niets van zijn plek. Alle ramen waren gesloten. Er kon helemaal niemand binnen komen, maar ze had de geluiden toch duidelijk gehoord. De nacht duurde tergend lang, telkens dacht ze iets te horen en schrok weer op. Pas tegen de ochtend viel ze in slaap.

Totaal gebroken, maar met minder angst in haar lichaam, rekte Fenna zich uit. Ze haalde diep adem. Zichzelf ervan overtuigend dat alles verbeelding was, net zoals die rare beelden die ze door Hans had gezien, stond ze op. Ze opende de slaapkamerdeur zodat Pim naar beneden kon lopen. Wat voelde ze zich stom. Had ze zichzelf in de kast opgesloten en waarvoor? Om voetstappen van de buurjongens. Ze opende de gordijnen en was blij om te zien dat de zon scheen. Ze voelde een glimlach op haar lippen komen, er was tenslotte niets aan de hand. De glimlach bevroor op haar gezicht zodra ze naar de overkant van de straat keek.

Een vrouw liep met haar hond langs een etalagepop die op de stoep stond. De pop had bijna hetzelfde middelblonde haar als Fenna. De hond snuffelde aan de benen, de vrouw keek verbaasd om zich heen. Fenna kon haar blik niet van de pop lostrekken. Ze keek naar de jeans, het shirt en vest waarmee iemand de pop had aangekleed. Snel duwde ze zich los van het raam, rende naar haar kledingkast en opende de deuren. Aan een hangertje hing haar vest, de jeans en het shirt lagen keurig opgevouwen in het liggedeelte. De kleding die ze samen met oma had gekocht op de dag dat ze bij Hans was geweest. De pop droeg exact dezelfde kleding...

Hoofdstuk 4

Donderdag 26 juli 2012

Sanne knikte dankbaar naar Patrick Jongbloed, die een kop koffie op haar bureau zette.

‘Volgens mij kan je ‘m hebben,’ zei hij.

‘Valt het zo op?’ Ze had een lichte hoofdpijn omdat ze slecht had geslapen. Sanne wist dat het, als ze een verstoorde nachtrust had gehad, snel in haar gezicht te zien was. Tikje witter, wallen onder haar ogen. Waardeloos. Ze was deze nacht vaak wakker geworden door rare vluchtige dromen. Onsamenshangend. Haar grootouders kwamen erin voor, maar ook haar moeder, al was die schimmig gebleven. Geen herkenbaar gezicht. Toch had Sanne geweten dat ze over haar moeder had gedroomd omdat ze zo’n verlatingsgevoel had gehad. Alsof ze weer tien jaar oud was en had geweten dat ze haar moeder nooit meer zou zien.

Ze werd uit haar gedachten geschud toen haar mobiel ging. Ze nam op. ‘Sanne Philips.’ De koffie rook geweldig. Ze nam een slok.

‘Ja, met mij,’ zei Franka. ‘Ik begrijp je app niet helemaal, maar ik ga er vanuit dat het een foutje is.’

Sanne haalde diep adem. ‘Die heb ik je een paar dagen geleden gestuurd en nee, het was geen foutje. Je bent een trut. Hoe haal je het in je hoofd die Will mijn adres te geven?’

‘Dat heb ik niet gedaan. Ik zei alleen dat je boven winkelcentrum de Huesmolen woont, lekker dicht bij je werk.’

‘Hoe kwam het dan dat hij voor mijn deur stond en zei het adres van jou te hebben?’

‘Je hebt een naambordje bij de voordeur, Sanne. Hij wilde je vast zo graag spreken dat hij net zolang heeft gezocht tot hij je vond.’

Sanne bleef stil. Ze werd ineens doodsbang voor die man. Wat moest hij toch van haar?

‘Ik ga er vanuit dat je dus niet zo blij met zijn bezoek was?’

‘Wat dacht je, als ik whatsapp je een trut te vinden?’

‘Sorry hoor, maar hij zal er zijn reden voor hebben gehad. Ik neem aan dat je die nu wel weet, aangezien hij voor je deur heeft gestaan.’

‘Ik heb de deur gesloten omdat ik geen interesse heb, Franka. Dat is toch wel duidelijk?’

‘Ik ga weer aan het werk. Sorry Sanne, voor wat dan ook.’ Ze klonk iets defensief.

Terwijl Sanne haar mobiel op het bureau legde, voelde ze zich schuldig. Franka had dus niet letterlijk het adres gegeven. Zij kon ook niet weten hoe volhardend die man was. Snel stuurde ze een whatsapp naar Franka: Je bent geen trut. Van de week samen eten?

De middag werd ineens hectisch. Een man had het gevoel dat er iets mis was met zijn buurman. Die woonde alleen, de gordijnen bleven gesloten, de telefoon en zijn mobiel nam hij niet op en de deur werd ook niet open gedaan. Nadat de man de achterdeur had ingetrapt en de buurman op de grond had gevonden, belde hij 112.

‘Het gaat om de eenendertigjarige Joost Zuurbier,’ zei Sanne tegen Luca, die achter het stuur zat. ‘Zijn buurman was helemaal over de rooie.’

‘Die naam komt me bekend voor,’ zei Luca.

Pas toen ze samen op de plaats delict waren en in gesprek raakten met de buurman, werd duidelijk waarom de naam zo bekend had geklonken.

Ze waren geschokt toen ze het slachtoffer zagen. Joost Zuurbier was flink toegetakeld. Sanne keek naar het gezicht. Zijn eigen moeder zou hem niet meer herkennen. Zijn hoofd was tot moes geslagen en er waren overduidelijk enkele vingers gebroken. Het woord ‘moord’ sprong door de kamer. De muren hadden een bloederig patroon. Er lag van alles omver. De salontafel, een bijzettafel en stoelen. Behalve bloed, lagen er gebroken bordjes en koffiemokken op de grond. Kende hij de dader en had hij er eerst gemoedelijk koffie mee gedronken?

Stef Bruinsma was als leider plaats delict aangesteld. Ze lieten de technische recherche hun werk doen en liepen met de buurman mee zijn huis in.

‘Voor jullie het vragen, ik heb geen geluiden gehoord. Ik kon ook wel zien dat Joost heeft gevochten om in leven te blijven, maar ik zweer dat me niets is overkomen,’ zei de buurman, die zich had voorgesteld als Wim Klaver.

‘Bent u van huis geweest?’ vroeg Luca.

‘Ik heb vannacht gewerkt, ploegdienst, daarna heb ik geslapen tot een uur of twee vanmiddag. Na een bak koffie en een broodje kaas ben ik boodschappen gaan doen. Ik ben ongeveer een uur weggeweest.’

‘We weten nog geen bijzonderheden,’ zei Sanne. ‘Zoals het tijdstip van overlijden, maar fijn om dit vast te weten.’ Joost had in een hoekhuis gewoond. Zijn enige buur was deze Wim. Hopelijk zou een buurtonderzoek iets opleveren.

‘Het is dat ik het met eigen ogen heb gezien, anders zou ik het niet geloven,’ zei Wim. Hij wreef over zijn gezicht. ‘We waren goede vrienden. Niet alleen maar burens.’

‘Had hij vijanden waar u van weet? Ruzie met iemand gehad?’ vroeg Sanne.

‘Er moet iemand zijn die hem niet zo aardig vond, aangezien hij aangifte heeft gedaan van vernieling. Ook werden er dertig pizza’s bezorgd die hij niet zelf had besteld.’

Sanne en Luca wisselden een blik. De naam van het slachtoffer had in de aangifte gestaan.

‘Ik kon het goed met Joost vinden, maar hij was soms een rare,’ zei Wim. ‘Begrijp me niet verkeerd, ik liet hem vaak gewoon maar stom lullen. Niet iedereen wist zijn kaken op elkaar te houden. Hij zei wat hij dacht. Ik moet toegeven dat hij vaak gelijk had, maar soms is het beter je mond te houden dan iemand te kwetsen. Hij wilde niet huichelen, zei gewoon waar het op stond.’

‘Hebt u specifieke voorbeelden?’ vroeg Luca.

‘Hij kon niet lang een relatie in stand houden om mee te

beginnen. Elke vrouw, die hij mee naar huis nam, was in het begin lyrisch van hem. Hij had humor, was nooit saai, dikke pret met Joost. Tot ze zijn openheid niet langer konden verdragen. Ik bedoel, soms is een leugen om bestwil een betere keus. Als een vrouw een pukkel heeft en daarvan baalt, is het niet prettig als je partner je vertelt hoe smerig het eruit ziet. Of dat de jas die ze heeft gekocht afschuwelijk is. Of dat haar macaroni nergens naar smaakt, haar kapsel er niet uit ziet, en ze wel eens ander parfum mag kopen. Hij zag het als eerlijkheid in de relatie, maar in de praktijk werkte het niet. De vrouwen zagen het als afzeiken en raakten gefrustreerd. Dan is het snel over met de liefde.'

'Hebt u toevallig gegevens van deze dames?' vroeg Sanne.

Hij schudde zijn hoofd. 'Joost heeft een adresboek waarin dat te vinden is. Hij hield altijd alles bij, beetje perfectionistisch.'

'U had het over "om mee te beginnen",' zei Luca.

'Eh ja. Niet alleen relaties gaven problemen, ook vriendschappen. Gewoon omdat hij te open was en zich vaak ongevraagd overal mee bemoeide. Daar hebben mensen gewoon geen zin in. Hij had niet veel vrienden, maar hij zat daar totaal niet mee. Hij was van 'what you see is what you get'.'

'Voor zover wij hebben begrepen zijn er geen sporen van braak,' zei Sanne, die dit even ervoor van Gerald den Daalder van de forensische opsporingsdienst had gehoord. 'Het lijkt erop dat uw buurman de dader heeft binnengelaten en zelfs wat met diegene gedronken heeft.'

'Ik zou het niet weten, echt niet. Er is al in tijden niemand bij Joost langs geweest, zover ik weet. Ja, ik.'

'Wanneer was dat?'

'Twee avonden geleden. We keken voetbal en dronken een pilsje. Ik ben rond half twaalf naar huis gegaan. Joost zei nog wat werk na te willen kijken.'

'Wat deed hij voor werk?' wilde Luca weten.

'Hij zat in de verzekeringen, nam schades bij mensen op en zo. Toen hij zelf met vandalisme te maken kreeg, zei ik gekscherend

dat de verzekering in zijn geval vast geen problemen zou geven.'

Ze namen afscheid van Wim nadat ze zijn gegevens hadden genoteerd om voor de zekerheid zijn alibi na te gaan. Eenmaal buiten zei Sanne: 'Ik wil eigenlijk dat adresboek hebben, maar ik wil binnen niet in de weg lopen.'

'Ik bel Gerald wel even,' zei Luca.

Terwijl Luca belde, keek Sanne om zich heen. Joost Zuurbier woonde in de Langetuin. Het was vrij rustig. Dit gedeelte van de straat liep zelfs dood. Hun enige publiek waren een man en vrouw die ook in de Langetuin woonden en nu door een agent van de uniformdienst werden ondervraagd. Diegene die de pizza's had laten bezorgen en de boel had vernield, moest moedwillig Joost te pakken hebben willen nemen. En als het dezelfde persoon was die verantwoordelijk was voor de dood van Joost... Haar gedachten werden onderbroken toen Luca zijn hand op haar arm legde.

'Dat adresboek krijgen we zo snel mogelijk,' zei hij. 'En of wij morgen naar het NFI gaan.'

Sanne knikte, al was het met moeite. Ze haatte autopsies, maar kon er niet altijd onderuit. Daar kwam bij dat Ruud Breedvoet, de patholoog-anatoom die ze graag mocht, met pensioen was gegaan.

'Kunnen we meteen kennismaken met de Chinees,' zei Luca tegen haar, terwijl ze terug naar de auto liepen.

'Ik zal Ruud missen, weet je dat? Zijn bril, die elke keer een andere kleur montuur heeft, zijn kalme stem en doorzettingsvermogen. Ik zal zelfs de keren dat hij kortaf was missen.' Ze opende de portierdeur en ging zitten. Luca zat al en startte de motor.

'Zijn afscheidsborrel maakte veel goed.' Hij wipte met zijn wenkbrauwen voor hij de straat uitreed. 'En we wennen vast snel aan de nieuwe. Het is nu ook weer niet dat je die dagelijks ziet.'

'Gelukkig niet, maar zou de Chinees ook naar Hoorn komen om zaken te bespreken?'

Luca schudde zijn hoofd en deed zijn linker richtingaanwijzer aan. 'Daar zou ik maar niet op rekenen.'

‘Hoezo?’

‘Ik heb het een en ander over de man opgevangen. Je merkt het morgen wel.’

Sanne knikte. Er zat niets anders op. Ze haatte veranderingen, maar dat zei ze niet hardop.

Ze hadden net een stap in de researchkamer gezet toen Ramon van Rhoden binnenviel. ‘Jongens, het wordt een latertje vandaag. Er is een telefoontje binnengekomen van een vrouw die al drie dagen geen contact met een vriendin kan krijgen. Nu betreft het hier, volgens de vrouw, een kluizenaar die de deur al jaren niet uitkomt. Er zijn wat jongens van de uniformdienst naartoe gestuurd. Ze hebben de vrouw gevonden, helaas niet in blakende gezondheid.’

‘Wat is het adres?’ vroeg Luca.

Nog geen vijf minuten later zaten ze opnieuw in de auto.

Hoofdstuk 5

Sanne sloot het autoportier en keek om zich heen. De vrouw waar ze voor kwamen, Nina Wagenaar, woonde in een vrijstaande woning aan de Koewijzend in Zwaag, een dorp in de gemeente Hoorn. Zwaag had de status van een dorp, al vond Sanne dat idee een beetje raar. Net als Hoorn vond ze Zwaag een stad.

Het was dat ze de informatie zojuist telefonisch had doorgekregen en daardoor wisten dat het een vrijstaand huis betrof, want het hele huis was niet te zien.

‘Jezus,’ zei ze. Ze keek naar de voortuin. Tenminste, ze nam aan dat het een voortuin was. Het was een oerwoud van bomen en struiken. Het merendeel bevatte doorns, daar was geen doorkomen aan. ‘Ik kan geen ingang zien. Jij?’ vroeg ze aan Luca.

‘Nee, ook geen pad.’

Sanne liep een stukje over de weg en keek naar het dichtstbijzijnde huis, alleen gescheiden door middel van een steeg. ‘Daar zullen de burens blij mee zijn. Het is geen gezicht.’ Er leek bij de burens niemand thuis te zijn. Geen nieuwsgierige blikken achter de ramen, niemand die vragen kwam stellen, terwijl er toch een politieauto aan de weg stond. Zo wist ze dat de uniformdienst er nog was, maar er stond nog een andere auto. Dat zou de wagen van de gemeentelijke lijkschouwer wel zijn. Het huis lag aan een doorgaande weg. Aan de overkant geen huizen, alleen een paar bedrijfspanden. Sanne liep langs het huis van de burens. Dat bleek de laatste woning aan deze weg, verder was er alleen weiland te zien. Ze liep terug.

‘Geen naaste burens,’ zei ze tegen Luca.

‘Deze twee sluiten de rij inderdaad. Een stuk terug buigt de weg af naar rechts, daarvoor staan veel vrijstaande huizen tot aan het begin van de Koewijzend waar de manege is.’

Sanne knikte. Ze had bij manege de Eenhoorn ooit eens een paardrijles genomen nadat ze enthousiast was geworden door de

open dag die de eigenaren, Frank en Marlies Jansen, organiseerden. Vooral hun dochters hadden haar interesse gewekt voor de vijf sterren manege. De meiden hadden vol trots over het bedrijf gesproken. Sanne vond niet dat ze talent voor paardrijden had, al had ze zich voorgenomen het opnieuw te proberen. Al was het maar omdat ze het die meiden had beloofd.

‘Deze kant op,’ zei een agent die op hen af kwam lopen.

‘Hé Rick,’ zei Sanne.

‘Het huis is niet begaanbaar aan de voorkant als je je niet open wilt halen,’ zei hij.

Ze liepen achter Rick van Doorn door de steeg waar aan het eind een zijdeur van het huis bleek te zijn.

‘Ik heb net de buurvrouw gesproken voor ze naar haar werk moest. Zij vertelde hier nu vier jaar te wonen, maar haar buurvrouw niet te kennen. Wat ze wel wist was dat ze alleen woonde en haar huis nooit uit kwam,’ zei hij. ‘Niemand kwam eruit, maar ook nooit iemand erin. De enige bedrijvigheid die ze ooit eens heeft gezien was de bezorgdienst van Albert Heijn. Ze heeft eens een babbeltje gemaakt met de postbode. Die vertelde dat hij de post altijd hierin deed.’ Rick wees naar de deur waarin een verroeste brievenbusklep zat. ‘Deze deur stond op een kier toen ik aankwam. En als jullie denken dat dat oerwoud aan de voorkant schokkend is, kijk dan maar binnen.’

Sanne stapte over de drempel een kamer in. Ze sloeg haar handen voor haar mond en neus. Een aanzwellend zoemend geluid bezorgde haar kippenvel, er vloog iets tegen haar gezicht.

‘Godsamme,’ zei Luca achter haar. ‘Alsof ik op een vuilnisbelt sta.’

De kamer was bedompt en zo schemerig dat Sanne eerst haar ogen moest laten wennen, terwijl ze om zich heen sloeg. Smerige vliegen! Toen ze meer zicht kreeg, liep ze een stukje naar voren, waarbij ze tegen een lage salontafel stootte die op een heel vreemde plek stond. Wie zette dat nou pal naast een deur in het loopgedeelte? Ze ving nog net een glazen beeldje op.

‘Staat de verwarming aan?’ vroeg ze. ‘Het is hier bloedheet.’

‘Die deur leidt naar de huiskamer,’ zei Rick. Hij knipte een lamp aan zodat de deur goed zichtbaar werd. De zoemende dikke vliegen ook. ‘Die dus. Het is hier inderdaad erg warm. Boven ook.’

Sanne zag links van haar een wasmachine en een droger. Op de grond ervoor lag een berg wasgoed. In een hoek stond een stofzuiger. Er waren stellingen tot aan het plafond, vol met gereedschap, dozen en plastic zakken vol met wat dan ook.

‘Je zou denken aan een oude vrouw,’ zei Rick toen ze de huiskamer betraden. ‘Eenzaam, verlaten, geen hond die om haar geeft of haar helpt. Maar in dit geval is de vrouw rond de dertig.’

Luca slalomde de huiskamer door, vloekte toen hij zich ergens aan stootte en opende de gordijnen. Sanne sloot een tel haar ogen tegen het felle licht. Toen ze ze opende zag ze, behalve vliegen, ook miljoenen stofdeeltjes door de lucht zweven. Ze knipperde met haar ogen. Langs een muur stonden enorme stapels kranten, vuilniszakken en dozen. Her en der stond een stoel, oud en versleten. Van de salontafel was de kleur niet goed te bepalen omdat er een dikke laag stof op lag. Kasten stonden op een onlogische plaats, niet tegen de wand, maar zo neergezet alsof die, na het schilderen van een muur, nog op hun plaats moesten worden gezet.

‘Wat een aparte indeling,’ mompelde ze.

‘Dan heb je de rest van het huis nog niet gezien,’ zei Rick. ‘De vrouw ligt trouwens onderaan de zoldertrap. Het lijkt alsof ze van de trap is gevallen, maar dat mag de lijkschouwer bepalen. Ik ga de boel afzetten en wachten op de technische recherche.’

Sanne en Luca baanden zich een weg langs meer dozen, volle vuilniszakken en kasten om bij een trap te komen die naar de bovenverdieping leidde. Bij elke aanraking van een vuilniszak vloog een wolk vliegen uiteen. Er waren boven lampen aangezet, zodat het er baadde in licht. Een gemeentelijke lijkschouwer, verbonden aan de GGD, had zich over de vrouw gebogen. Sanne kon eerst alleen haar voeten, gestoken in dikke zwarte sokken, zien.

Goddank lag de hal boven niet vol troep. Het stonk ook hier enorm naar vuilnis en naar de dood, maar ze kon samen met Luca in de hal staan waar ze zo nu en dan vliegen van zich af sloegen. Vanaf het hoofd van het slachtoffer liep een bloedspoor tot aan de drempel naar een van de slaapkamers. Ook de metalen geur van bloed was sterk. Sanne werd misselijk en sloeg een hand voor haar mond.

‘Ik vermoed dat ze ongeveer drie dagen dood is,’ zei de lijkschouwer. Hij ging rechtop staan. ‘Gezien de temperatuur, maar ik trof ook maden op haar aan. Ik denk trouwens niet dat het een val van de trap is geweest.’

‘Want?’ vroeg Sanne.

Hij wees opzij. ‘Daar is vermoedelijk haar slaapkamer. In vergelijking met de rest van het huis ziet die kamer er beter uit. Niet schoon, wel netjes. Ik heb daar bloed op de vloerbedekking, het bed, de muur, en ook wat sleepsporen gezien. Het lijkt me stug dat ze achterover van de trap is gevallen, naar de slaapkamer is gegaan, daar op de grond en tegen het bed aan heeft liggen bloeden om zichzelf vervolgens al slepend naar de hal te bewegen.’

‘Op die manier,’ zei Luca. ‘Moord?’

Hij knikte. ‘Eerst die man waar het forensische team druk mee bezig is, nu deze dame. Er is al gebeld, ze komen zo snel als ze kunnen deze kant op.’

‘Ik denk dat wij maar eens moeten gaan praten met de vriendin die had gebeld,’ zei Luca. ‘De lucht en hitte in dit huis beginnen op mijn ademhaling te slaan.’

Sanne slikte, maar zei niets. Ze was als de dood dat ze elk moment kon gaan overgeven. Aan leuke dingen denken of diep door de mond ademen wilde normaal gesproken wel eens helpen, maar dat was in dit geval niet te doen. Het leek wel of haar afkeer van vieze luchten per week erger werd. Nu was het in dit huis extreem, maar als dit aanhield kon ze het nog wel eens heel moeilijk gaan krijgen tijdens haar werkzaamheden.

Sanne en Luca worstelden zich een weg terug naar buiten. Ze hadden geen beschermende kleding aan, zodoende wilden ze niet

het hele huis doorlopen. Dat kon later, het was zaak dat alles werd onderzocht en eventuele bewijzen werden veiliggesteld. Een taak van Gerald den Daalder en zijn team. Sanne had wat overgehad voor een heerlijke douche. Maar dat moest helaas wachten tot vanavond.

De vriendin van Nina Wagenaar, Eefje ten Brink, woonde aan de Venenlaan, een keurig nette straat in Hoorn. Luca parkeerde de auto en hij en Sanne stapten uit.

‘Wat een verademing na dat huis,’ zei Sanne. Ze nam voor de zoveelste keer een diepe hap lucht. Ze rook een zalige geur. Na even om zich heen gekeken te hebben, merkte ze dat het van grote bossen roze, witte en blauwe hortensia’s in de voortuin van de vriendin kwam.

‘Aisha heeft een tuin vol met die planten,’ zei Luca. ‘Ik heb eigenlijk nooit veel aan mijn eigen achtertuin gedaan, maar als ik bij haar in de tuin zit, krijg ik toch het gevoel dat ik voor mezelf maar eens naar het tuincentrum moet gaan.’

‘Ik vind jouw tuin wel erg kaal inderdaad,’ beaamde Sanne. ‘Die grote marmeren tegels zijn wel mooi, maar dat grijs is kleurloos.’

‘Mira had geen groene vingers en ik zag het niet zitten om er alleen voor op te draaien,’ zei hij, zijn ex-vrouw de schuld gevend voor zijn ongezellige achtertuin. ‘Aisha vindt het gewroet in aarde zaligmakend. Roan en Amber helpen graag een handje mee.’

Sanne had de elfjarige Roan en zevenjarige Amber een keer ontmoet. Ze stonden hand in hand bij de balie van het politiebureau. Amber sprong meteen in Luca’s armen zodra hij de wachtruimte binnen kwam. Aisha had ze een dagje mee naar Hoorn genomen. Zelf woonde ze met haar kinderen in Zaandam. Ze kwamen Luca gedag zeggen en wilden graag Sanne ontmoeten. Luca praatte schijnbaar wel eens over haar en dat had de kinderen nieuwsgierig gemaakt. Ze hadden haar veel vragen gesteld, onder andere hoeveel ‘boeven’ er in de cellen zaten. Roan wilde graag haar wapen zien. Sanne had de kinderen meteen gemogen. Het blonde stel was aandoenlijk.

‘Zullen we?’ vroeg ze, en knikte naar de voordeur.

Sanne en Luca liepen het pad op en Sanne belde aan.

Een blonde vrouw van een jaar of vijfendertig deed open. Sanne en Luca stelden zichzelf voor en lieten hun identificatie zien. Haar ogen stonden verwachtingsvol en het speet Sanne dat ze geen goed nieuws had.

‘Kunnen we binnen even praten?’ vroeg Sanne, nadat ze had verteld dat Nina Wagenaar helaas was overleden.

‘Ja, natuurlijk.’ De vrouw stapte opzij. ‘Ik heb de kinderen naar hun vader gebracht, want ik verwachtte al een bezoekje van jullie. Ik ben gescheiden,’ legde ze uit. ‘Maar mijn ex en ik zijn heel goede vrienden gebleven en de jongens konden meteen bij hem terecht.’

Binnen was het ook al keurig netjes. Alles op zijn plaats, geen stof, geen stank. Er hing juist een subtiele geur van rozen. Sanne zag op de vensterbank geurstokjes staan. Op de salontafel lag een wit dienblad met daarop een Boeddhabeeldje, kaarsen en geurstokjes van Rituals.

‘Ga zitten,’ zei Eefje. Ze wees naar een donkerblauwe tweezitter en nam zelf op een fauteuil plaats.

‘Kunt u ons iets meer over Nina vertellen?’ vroeg Sanne.

Ze haalde diep adem. ‘Ik heb haar nog nooit gezien. We hadden alleen telefonisch contact. Zo wilde ze het.’

‘Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?’

‘Ik denk dat je ons wel vriendinnen kan noemen ook al ondernamen we samen nooit iets. Ik begrijp dat het heel gek klinkt. Ongeveer negen jaar geleden stuurde ik een e-mail naar een vrouw die ik op zwangerschapsgymnastiek had leren kennen. Haar e-mailadres begon met Nina999. Ik weet nog steeds niet hoe het kan, noem het toeval, maar ik had een verkeerd e-mailadres getypt. Ik deed Nina666 en vervolgens hotmail.com. Hotmail klopte wel. In het mailtje stond een tijd en datum om een kop koffie te drinken. Daarop kreeg ik een mail van Nina waarin ze aangaf het een aardig gebaar te vinden, maar dat ze mij helemaal niet kende. Nadat ik

doorkreeg dat het om heel iemand anders dan de vrouw van gym ging, had ik een mail teruggestuurd waarin ik uitlegde dat ik het adres verkeerd had getypt. En ja, zo kwam eigenlijk een mailcontact tot stand, later was er telefonisch contact. Maar ze wilde me nooit ontmoeten.'

'Vond u dat niet heel raar?' vroeg Sanne.

'Zeg maar je hoor. En ja, natuurlijk vond ik dat raar, maar ik zag haar als een penvriendin.' Eefje glimlachte. 'Ik kon heel goed mijn verhalen bij haar kwijt. Zij ook bij mij, maar dat deed ze niet. Nina liet nooit het achterste van haar tong zien, bleef oppervlakkig. Ze vond het gewoon prettig om naar mijn verhalen te luisteren en vaak las ze iets voor uit de krant waar ze zich druk om maakte of haar interesseerde. Ze vertelde wel eens een keer dat ze haar huis nooit uit kwam.'

'Hoe vaak hadden jullie telefonisch contact?' vroeg Luca.

'Een keer per week. Zij was altijd degene die belde, haar nummer heb ik nooit geweten, dat was afgeschermd. Ze belde trouw negen jaar lang elke maandag om tien uur in de ochtend. Deze donderdag had ik nog steeds niets gehoord. Vandaar dat ik er zeker van was dat er iets was gebeurd.' Tranen welden op. 'En dat blijkt ook wel. Ze kwam nooit buiten, at volgens mij ook niet gezond. Ik was altijd bang dat een of andere ziekte haar fataal zou worden.'

'Ze lag onderaan de zoldertrap,' zei Luca. 'Onderzoek moet nog uitwijzen wat er is gebeurd, maar het is vermoedelijk geen ongeluk.'

'Hè?' Eefje veegde haar tranen weg. 'Wat bedoel je?'

'We weten nu nog niets met zekerheid te zeggen.'

'Jezus, ik weet zo weinig van haar, maar een vrouw alleen...'

'We zullen het onderzoek moeten afwachten, dan weten we waarschijnlijk meer,' zei Sanne.

'Kun je ons iets vertellen wat kan helpen?' vroeg Luca. 'Al lijkt het nog zo onbenullig?'

'Ze liet een keer in de maand boodschappen bezorgen en die

werden in een steegje gezet, had ze me verteld. Altijd op vrijdag om twee uur. Ik begreep niet wat ze met steegje bedoelde. Ze legde me uit dat dat naast haar huis was. Contact met burens had ze niet, zoals ik al zei, met niemand. Op mij na dan. Het heeft lang geduurd eer ik te weten kwam dat ze niet zo ver bij me vandaan woonde nadat ik had verteld wat mijn adres was. Ze wist door mijn netnummer natuurlijk al dat ik in Hoorn woon. Ik moest haar beloven haar nooit op te zoeken en daar heb ik me aan gehouden. Uit respect ben ik zelfs nooit bewust langs haar huis gereden. Ze had geen broers of zussen en haar ouders zijn in 2003 door een vliegtuigcrash om het leven gekomen. Ze vertelde dat ze nog steeds in haar ouderlijk huis woont. Ze is afgekeurd, leeft van een uitkering en van wat haar ouders haar hebben nagelaten. Misschien is het handig om te zoeken naar fotoalbums, want ik denk dat ze vroeger een normaal leven heeft geleid. Ik weet niet waarom, het is een gevoel. Iemand wordt niet zomaar een kluizenaar, het kan door de dood van haar ouders zijn gekomen, maar het kan ook om iets heel anders gaan. In fotoalbums wordt vaak een verhaal verteld en ik weet dat ze die heeft. Toen ik eens vertelde eindelijk de foto's van mijn tweede zoon te hebben ingeplakt, vertelde ze dat haar moeder dit vroeger ook deed. Ik had nog gezegd me schuldig te voelen aangezien mijn eerste zoon wel zes boeken vol had en ik met de tweede zo laks bleek te zijn. En dat ik me zo goed en opgelucht voelde toen ik eenmaal helemaal bij was met de foto's.'

'We zullen ze zeker bekijken,' zei Sanne. 'Net als haar computer.'

'Nou, die gebruikte ze al jaren niet meer,' zei Eefje. 'Nadat we elke week telefonisch contact hadden, werd de mail niet meer gebruikt. Ze zei het ook tegen me, dat ik geen mails meer moest sturen omdat ze die toch niet meer las. Na al die jaren kan ik jullie niets wijzer maken. Niet eens wat de kleur van haar haren of ogen was. Of ze dik was of dun, welke programma's ze graag keek. Ik weet alleen dat ze van het lezen van kranten en boeken hield.'

Sanne herinnerde zich een extreem grote boekenkast in de

slaapkamer van de vrouw. Die had ze, doordat de slaapkamerdeur had opengestaan, zien staan.

‘Het lijkt erop dat ze meer boven dan beneden leefde,’ zei Sanne. ‘Ze leek ook niets weg te gooien, alles te bewaren. Het was een bende, alleen haar slaapkamer leek vrij van troep.’

‘Ik voelde altijd zo’n medelijden voor haar, maar zodra ze dat merkte, werd ze boos. Ze wilde daar niets van weten. Ik heb vaak geprobeerd haar uit haar isolement te halen, maar dit was het leven dat ze verkoos. Ze heeft alleen eens gezegd dat je in feite nergens veilig bent, maar in de buitenwereld al helemaal niet. Dat niemand je kan beschermen, maar dat een paar flinke sloten op de deur haar het gevoel van veiligheid gaven.’

‘De voordeur was niet begaanbaar,’ zei Luca. ‘De zijdeur in de steeg stond op een kier.’

‘Dat kan niet,’ zei Eefje. ‘Ze had alles op slot, er zaten zelfs sloten op alle ramen. Dat weet ik wel. Ze liep door haar eigen huis met een soort van wapen in haar hand. Ze voelde zich nooit veilig. Ik heb eens geopperd dat ze hulp moest zoeken, waarop ze heel boos ophing. Ze belde na een half uur terug met de mededeling dat als ik contact met haar wenste te behouden, ik zulke dingen nooit meer moest zeggen.’ Ze hield even stil en besloot met betraande ogen: ‘Meer kan ik jullie helaas niet vertellen.’

Sanne en Luca namen afscheid van de vrouw. Bij de voordeur vroeg ze: ‘Mochten jullie een foto van Nina tegenkomen dan zou ik die heel graag willen zien. Zodat ik toch een beeld krijg bij de vrouw die ik nooit echt heb gekend, maar waar ik toch op een bepaalde manier van ben gaan houden.’

‘Goed,’ zei Luca zodra ze in de auto zaten. ‘We gaan eerst langs het bureau, daarna gaan we ergens een hapje eten. Ik heb zo’n idee dat het een lange avond kan gaan worden.’

Sanne wilde net haar mond openen toen haar mobiel ging.

‘Gerald,’ zei ze tegen Luca voor ze opnam.

‘Het onderzoek bij die man is nog lang niet afgerond, maar ik ga

nu langs het huis op de Koewijzend,' zei Gerald in haar oor. 'Ook al ben ik onmisbaar, ik kan best toegeven dat mijn collega's hun werk naar behoren doen.'

'Dat is fijn,' zei Sanne tegen hem. 'En ik wens je heel veel succes.'

'Vanwaar die ondertoon?'

'Dat merk je vanzelf. O ja, iets anders,' zei ze voordat hij kon ophangen, 'neem niet de voordeur.'

Gerard hing als eerste op. Sanne glimlachte. Ze begon hem steeds beter te kennen, in hoeverre dat bij een man als Gerald kon dan. Hij zou niet vragen wat ze bedoelde.

'Ik verwacht dat we later vanavond meer informatie over Nina zullen krijgen,' zei ze tegen Luca. 'Gerald heeft er zin in, dat was me wel duidelijk.'

Vier uur later belde Gerald haar op.

'Ik heb Luca net gesproken, en ook al houd ik er niet van alles twee keer te moeten vertellen, ik maak voor deze keer een uitzondering.'

Sanne lag op de bank en aaide Mister Malibu die op haar schoot lag. Ze vroeg zich af waarom Luca haar niet zelf belde om te vertellen wat Gerald had gevonden.

'Er is al zeker in geen jaren schoongemaakt,' zei hij. 'Het gaat echt weken duren voor we alles hebben uitgezocht in die zooi. Ze had het meeste van haar vuilnis in zakken door het huis verspreid en liet dat daar dan gewoon staan rotten.'

'Patrick belde me een uur geleden over het buurtonderzoek,' zei ze. 'Volgens de burens kwam ze inderdaad nooit buiten en ging ze ook niet weg, maar zo nu en dan merkten ze wel dat ze haar klikobak aan de weg zette. Ze dachten dat ze dat 's nachts deed. Ze hoorden en zagen nooit iets en hebben niets verdachts opgemerkt.'

'Er is niets in het oog gesprongen dat zou zijn meegenomen zodat we aan roof kunnen denken,' ging Gerald verder. 'Alles lag onder een dikke laag stof dus het zou meteen opvallen als er iets

was weggehaald. Toch is het nog te vroeg om die conclusie te trekken. Zoals ik al zei, kan het weken gaan duren. De vrouw is inmiddels opgehaald, dus je hebt twee autopsies om je op te verheugen. Naar mijn bescheiden mening is het moord, want dat vertellen onder andere de bloedsporen, maar ook haar hoofd. Er is zeker tien tot vijftien keer op haar hoofd geslagen, de schedel is in gruzelementen. Meer kan ik je nu niet vertellen.'

'Beide slachtoffers zijn op het hoofd geslagen.'

'Inderdaad.'

'Welterusten,' zei Sanne.

'Je begint al te leren hoe je een gesprek moet afronden, Philips,' zei hij en hing vervolgens op.